

Hellin Tervehdykseni Lapsukaisille!

Kirj. Eugen V. Debs.

Te rakkaat pienokaiset, jotka olette olleet niin lähellä minua ja olette olleet niin kalliina osana minun vankila-elämässäni, olette todellakin saaneet vaalijan tervehdyksen.

Teillä ei ole vielä äänioikeutta, mutta tulevaisuudessa te tulette hallitsemaan maailmaa. Ja se maailma tulee olemaan paljon suloisempi ja ihanampi kuin mitä se on tänä päivänä, sillä kapitalismi kaikkein rikoksineen ja julmuuksineen on silloin pois ja ihmiset tulevat olemaan vapaita nauttimaan sosiaalisen järjestelmän siunauksista.

Tervehtäessäni teitä, rakkaat pikku toverini, en minä ollenkaan ajattele vaalikannatusta. Ajattelen vaan teitä. Tiedän mitä te olette minulle ja minä meluunni haluan rakkauteen, kaikista vähimmänsä rakkauden joukosta, kuin koko maailman äänet vaaleissa.

Jotkut ihmiset luulevat, että olen vanha mies. Olen pahoillani siitä, että he eivät tunne minua niinkuin te minut tunnette. Te tiedätte että sydämeni on yhäkin lasten maailmassa, ja missä sydämeni on sellä olen minäkin.

En koskaan pääse "toiseen lapsuuteen", sillä en koskaan tule kasvamaan pois ensimmäisestä.

Ajatuskin teistä kirjasilmäisistä, sulokasvoisista, puhdasjärkisistä pienistä lapsista pitää syvästi suuren, henkeni voimakkaana, uskoni vahvana, päätökseni horjumattomana.

Se puuseppä toverimme, jonka hänen alkajaisenaan kapitalistit ristinaulitsivat Jerusalemissa; ja jonka jälkeläiset nyt teeskentelevät hänen jumaloimistaan, rakasti köyhä, joiden keskuudessa hän oli syntynyt, ja hän käski heidän rakastamaan toinen toistaan ja kantamaan toistensa taakkoja, mutta kaikista enimmänsä

hän rakasti lapsia, ja kaunein, hellin lause mitä hän koskaan lausui oli: "Sallikaat lasten tulla minun tyköni ja alkää kietäkö heitä, sillä heidän kaltaistensa on taivaan valtakunta."

Taivas on siellä missä ovat lapset. Sitä hän tarkoitti ja hänen sydämensä oli täynnä surua ja vihaa kun hän ajatteli köyhäin lapsia, joilta rikkaat koronkiskurit olivat ryöstäneet perintöoikeuden ja kietäneet heidät käymästä valtakuntaansa.

Tänä aamuna vankilamme pienellä nurmikaistaleella aamukukkanen kasvehelmistä kimallellin hymyili minulle ja kosketti sydäntäni hellyydellä ja täytti sieluni hartaudella. Se oli niin suloinen, puhdas, viaton ja rakastettava, että unhoitin vankilan ja muistin vaan teidät lapsukaiseni ja esse ajatus kohotti minut lapsuuden taivaan valtakuntaan.

Olen nähnyt aamukukan kukoistavan vankilan pihassa ja olen nähnyt pikkulasten näännyvän hikipajoissa.

Jumala kasvatti aamukukan, mutta ihmiset ovat tehneet hikipajat.

Moni teistä lapsista ei ole koskaan nähnyt hikipajaa. Minä en ole koskaan päässyt pois ensimmäisestä, johon menin sisälle. Se tapahtui New Yorkin kaupungin itäpuolella monta vuotta sitten. Se säällittävä kuva, se kauhea näky on niin selvästi silmiäni edessä vieläkin kuin silloin, kun sen näin ja kun se pani minut häpeämään omaa itsekkyyttäni ja yllytti minua kohoamaan mehuuteeni.

Vannoin sinä päivänä etten lepää niin kauan kuin tuo kauhea hikipaja on olemassa, missä kädit nälkään näännytetään ja lapset surkastutetaan, missä elämä on kirous ja rakkaus on onnettomuus — vannoin silloin kun näin tuon kauhistuttavan näyn, että en riisu aseitani, en koskaan lakkaa taistelemasta kapitalismia vastaan, ennenkuin sen myrkkyy-

juuret, jotka syövät luurankomaisten lasten sydämiä hikipajoissa, ovat ainaseksi maailmasta hävitetty.

Ja te, pikku toverit, tiedätte, että olen pitänyt lupaukseni ja että aijon sen pitää siihen asti kuin viimeinen henkäys ruumini jättää.

Eräässä kokouksessa jossa puhuin Star Casinossa, New Yorkissa, oli vastaanottokomiteani kaikki pikku tyttöjä, lähes kaikki juutalaisia. He laittoivat minut istumaan mukavaan tuoliin haalin otusalissa ja he kalkin kerääntyivät ympärilläni niin lähelle kuin sopivat. Yksi pikku lady istui sylissäni ja piteli minua kaulasta. Hän oli komitean puheenjohtaja. Minä olin vieras ja yleisö samalla kertaa. Hän piti suloisimman pikkun puheen mitä olen koskaan kuullut. Hänen lapsen äänensä kuulosti korvaani kuin ihana soitto. Hän sanoi: "Toveri Debs, sinä rakastat meitä ja me tiedämme, että sinä rakastat meitä, ja me rakastamme sinua ja sinä tiedät, että me rakastamme sinua."

Sinä kaikki. Mutta siihen sisältyi kaikki.

Se kunnianosoitus oli puhtainta kulta; se tuli lämpimänä ja todellisena lapsen puhtaasta sydäimestä, lapsuuden tahrottomasta sielusta.

Sillä hetkellä tunsin itseni palkituksi kaikesta ylivuotavalla mitalla ja tunsin itseni rikkaammaksi kaikkia unelmiani.

Rockefellerien täytyy syntyä uudelleen sosialistisessa yhteiskunnassa ja vapautua köyhyydestään, että tietävät mitä todellinen rakkaus on.

Huomaatte, että en puhu polttikkaa teille nuoret toverini. Sitä minun ei tarvitse tehdä. Ainoastaan niille, jotka ovat sallineet jättää lapsuutensa jälkeen, tarvitsee sanoa etteivät äänestäisi itseään ja lapsiaan orjuuteen, mutta he uppinkäisesti yhäkin tekevät sitä sentähden, että

he eivät menneisyydessä, joka tarcoittaa sitä, että he ovat kuolleita.

Te pikkuväki elätte tulevaisuudessa ja siksi te olette niin täydellisesti elossa. Minä pyydän teitä, alkää antako koskaan itsenne luisua menneisyyteen ja tulla haudatuksi ennenkuin kuulette.

Näette siis, että minulla on hyvä syy pysyä lapsena. Tahdon pysyä nuorena ja olla yksi teistä ja teidän kaussanne elää tulevaisuudessa.

Vihaan vanhuutta. Ei kenenkään tulisi olla henkisesti vanha, eikä kukaan olisikaan, jos ei olisi tätä syylisääntä särkevää, sielua surmaavaa taistelua olemassaolosta joka vallitsee kapitalistisessa järjestelmässä.

Kurttuni ovat kaikki ulkopuolella; sydämissäni niitä ei ole.

Sosialismi on ollut henkeni pelastaja. Se on myöskin uskontoni. Minä rukoulen ja polvistun pyhässä kunnioituksessa kansainmisten rakkaudessa ja palveluksessa.

Rakkaus on pyhän ihmiselämän korkein ja pyhin ilmaisu; se on suurin asia elämässä. Sen kautta lähestyy meitä taivaan valtakunta; ilman sitä olemme me elämiä alempia.

Te rakkaat lapset olette johtaneet minut näihin mieltelimiin. Te olette olleet kanssani tässä vankilassa päivillä ja öillä siitä saakka kun tänne tulin. Todellakin, te tulitte kanssani, sillä mihin ikinä menemme, menemme yhdessä.

Usein yön hiljaisuudessa olen tuntenut henkäyksenne poskillani ja pikku kätenne ovat hyväilleet minua, kuten äiti hyvälle lastaan.

Teidän hymyilyenne on siunaukseni ja teidän rakkauteenne on taivaan. Kun ajattelen teitä kukoistavat kukkasat ympärilläni ja vankikoppini loistaa ja tuoksu kukkasista.

(Jatkoa toisella sivulla)

Kasvatuksen merkitys työläisille

"Daily Heraldissa" tekee J. H. Burns selkoa, kuinka tärkeä merkitys työläisten kasvatuksella on nykyaisessa työväenliikkeessä. Nykyisen työväen ohjelman tärkeimmät tehtävät määrittelee hän kolmella sanalla: kasvattaminen, järjestäminen, ja ägiteeraaminen. Kirjottaja ryhtyy sen jälkeen erikoisemmin käsittelemään ensimmäistä noista tehtävistä, nimittäin kasvattamista. Päivä päivältä ovat työläiset joutuneet lähemmäksi katselemaan heidän eteensä astuvia tehtäviä ja jollai heillä ole täysin tarkkaa tietoisuutta asemastaan, niin toiminta muuttuu epämääräiseksi ja he saattavat helposti joutua harhaanjohtetuksi. Siksi onkin oikein että kasvattamiselle annetaan tärkein merkitys. Kasvatus on se, joka opastaa työläiset kaikkien niiden esteiden läpi, jotka se tulee matkansa varrella voittoa päästäkseen vapaaksi kapitalismin ikeestä. Kasvatus on välttämätön valmistava toimenpide.

Ei kukaan huomaa kasvatuksen merkitystä niin hyvin kuin työväen yleisviihollinen, kapitalisti, joka kansaatoverineen on järjestänyt pakollisen alkukasvatuksen lapsille, koska pa he ovat huomanneet sen olevan välttämätöntä kapitalistisen järjestelmän teknillisten puolien lisääntymässä.

Sen toiminnassa vaaditaan yhä laajempia ja laajempia tietoja, jotta vain sen järjestelmän kannattajat saisivat yhä suurempia voittoja. Siksiäpä tulee työläistenkin kiinnittää yhä suurempaa huomiota alkeiskasvatukseen, mutta ainoastaan sellaiselle kasvatukselle, josta on hyötyä hänelle itselleen ja koko työväenluokalle. Hänen tulee opiskella teollisuushistoriaa taloustiedettä ja inhimillisten ajatuksen luonnetta työväenluokan kannalta katsoen. Ennen kaikkea tulee hänen opiskella näitä aineita. Hänen täytyy ajatella, sillä muussa tapauksessa joutuu hän väkevemmän hallittavaksi.

Alka ei ole enää kaukana, jolloin työväen on itsensä otettava käsiinsä koko tuotantojärjestelmä. Silloin täytyy heidän olla valmiit sitä vastaanottamaan ja silloin täytyy heillä olla tietoja, jotta tulevat heitä tukemaan tässä toiminnassa ja johtamaan heidät työväenluokan lopulliseen voittoon. Päivä päivältä tuleme lähemmäksi imperialismin lopullista kukistumista, joka on kapitalistisen järjestelmän viimeinen vaihe ja silloin kuin se tapahtuu, täytyy meidän olla valmiina asettamaan oma järjestelmämme kukistuneen tilalle.

Kiinnittäkäämme sitten huomionsamme siihen kasvattamisen tapaan, joka olisi välttämätöntä työväenluokan etujen kannalta. Muutamia meistä uskovat, että yhteiskunnassa on kak-

si suurta luokkaa, työtätekevät ja työtätekemättömät ja muutamit uskovat, että niin kauan kuin nykyinen tuotantojärjestelmä on voimassa, on yhteiskunnassa aina olemassa nuo kaksi eri luokkaa. Onpa niitäkin, joiden mielestä kapitalistiluokka on paras esimerkki "anarkistisesta salaliitosta". Siksiäpä onkin loogillinen johtopäätöksemme, että paras kasvattamisen tapa on se, joka tuottaa työväenluokalle kontrollivallan ja vapautuksen kapitalismin ikeestä. Me tahtoisimme nähdä yhteiskunnassa sellaisen järjestelmän, jossa kaikkien täytyy tehdä tuota vihattua työtä. Me tahtoisimme nähdä sellaisen yhteiskunnan, jossa ei olisi kahta luokkaa, työtätekevät ja työtätekemättömät, vaan ainoastaan yksi luokka, työtätekevät, jolloin itse asiassa ei mitään luokkaa olisikaan, vaan jolloin veljeysaate saisi ensimmäisen ilmenemismuotonsa sosialistisessa maailmanvallassa. Estetiikka y. m. tieteet olisivat myös sopivia opiskelevalle, mutta meidän tulee soveluttaa kasvatuksemme ympäristön mukaan. Korkein kulttuurimuoto tulee seuraamaan oikealla ajallaan, kun silloin muokattu sovellasta maaperää. Sitä ennen on meidän keskitettävä voimamme välittömään tehtäväämme. Meidän on nimittäin saatavutettava ensiksi taloudellinen vapautuksemme.

Työläiset! Muistakaa että tietä on valtaa. — TST.

Kiinan naiset teollisuudessa

Kirj. Ernestine Friedmann. Kiinassakin ovat jo naiset ja lapset kukoistaneet nykyajan teollisuuden alalle. Vaikkakin siellä on vielä kyllin paljon miehistä työvoimaa kuten muuallakin, niin teollisuustöihin mieluummin otetaan naisia ja lapsia syystä, että he ovat halpaa työvoimaa; ja siitä syystä, että he ovat taitavampia ja kärsivällisempiä kuin yksitoikkoisen ikävuorossa kuin on silkin kehruu, puuvillan kehruu j. n. e.

Ja koska konevoima on vielä verrattain uutta rajoittu sen käyttö suurimmaksi osaksi suurempiin teollisuuskeskuksiin kuten ovat Shanghai, Hankow, ja Wuchang, Hanchow, Hongkong ja muutamat muut suuret kaupungit. Vanhimmat tehtaat Shanghaiissa ovat vasta kolmenkymmenen vuoden vanhoja ja suuret uuden-alkaiset tehtaat ovat perustetut vasta noin viisi tai kahdeksan vuotta sitten.

Ne teollisuudet, missä käytetään naistyövoimaa ovat enimmäkseen puuvillan kehruu ja silkin kutomotehtaita, sikaretti, makarooni ja taskukelotehtaita. Shanghaiissa, joka on suurin teollisuuskeskus, on noin kaksikymmentä pumpulimyllyä, joissa työs-

(Jatkoa toisella sivulla)